ION BANEA

Ce este și ce vrea Mișcarea legionară

— Cărticică pentru săteni —

EDITURA „CURIERUL", SIBIU. 1937

ION BANEA

18 JAN. 1938
Biblioteca Universitară
ale 16-907

CE ESTE ȘI CE VREA MIȘCAREA LEGIONARĂ

— Cărticică pentru săteni —

Ediția II-a: 15.000 exemplare

279894
B.C.U. IASI

Editura „Curierul", Sibiu, 1937

SFÂNTUL ARHANGHEL MIHAIL
patronul și sprijinitorul legionarilor

PENTRU CINE ESTE SCRISĂ CĂRTICICA ACEASTA

Cărticica aceasta este scrisă pentru voi iubiți camarazi dela coarnele plugului. Pentru voi, cei care frământați pământul țării noastre, de dimineața și până seara, pământul dela care așteptăm bunăstarea și bogăția ce ni se cuvine, după munca și drepturile noastre.

Și mai este scrisă pentru fiecare român cu sufletul curat și neîntinat de murdăria politicei veninoase, care ne-a făcut tuturora atâta rău.

Cu un cuvânt este scrisă, pentru toți românii dela sate cu inima și sufletul curat

DECE AM SCRIS O CARTE ANUME PENTRU ȚĂRANI?

Pentru mai multe cauze.

S'a băgat de seamă că în foarte multe părți mulți dintre oamenii satelor nu pot face deosebirea între legionari și alte partide politice. Și chiar atunci când o fac de multe ori nu cunosc tot ce ne desparte pe noi, de cuvântătorii partidelor vechi.

Așadar în primul rând o scriem pentru a da toate lămuririle și cunoștințele folositoare și trebuincioase, pentru ca sătenii noștri să înțeleagă bine credința legionară a Căpitanului, care asemenea unei semințe bune, crește tot mai tare pe întreg cuprinsul țării.

In al doilea rând şi pentrucă alte cărţi cari s'au scris, tot despre ceeace spunem aici, sunt foarte pe larg scrise şi sătenii nu au timp să le citească şi de multe ori cu vorbe cari nu sunt înţelese toate.

DESPRE CE VOM SCRIE IN CĂRTICICA ACEASTA?

In această cărticică vom încerca să lămurim şi să povestim pe înţelesul tuturor, *ce sunt legionarii şi ce este organizaţia lor, Legiunea. Ce urmăreşte această organizaţie şi care este idealul ei.*

Noi credem că este potrivit să povestim aceste lucruri şi să le lămurim, pentrucă s'au spus de către duşmanii legionarilor prea multe rele despre ei şi organizaţia lor pe nedreptul, iar în al doilea rând pentrucă legionarii sunt oamenii zilei de mâine, care vor conduce această ţară şi este foarte potrivit să fie bine cunoscuţi atât ei cât şi gândurile lor.

Dar pentru ca să poată fiecare să pătrundă mai bine rostul celor ce dorim noi să arătăm, trebuie să ne oprim puţin asupra altor lucruri. Aşa de pildă, va fi de mare folos să vedem care a fost starea noastră mai anii trecuţi, când nu eram toţi laolaltă şi cum am trăit după răsboiu, până în zilele acestea, pentrucă atunci mai uşor vom înţelege gândurile legionare şi se va vedea mai clar ce drumuri trebuie să apucăm pentru a ne duce spre biruinţa românismului.

Numai când cunoşti bine ziua de eri cu învăţămintele ei, poţi să judeci cum să lucrezi în ziua care vine, pentru ca să-ţi aducă cât mai mult folos.

STAREA DE ERI A ROMÂNILOR

Noi românii până acum 20 de ani, când ne-a ajutat Dumnezeu să ne vedem uniţi, trăiam despărţiţi şi supuşi altor neamuri şi împărăţii.

Ardelenii în Ungaria, Bucovinenii în Austria, Basarabenii în Rusia şi între aceste provincii de români subjugaţi se găsea România Mică, Regat de sine stătător, sau „ţara" cum i se mai spunea. Adică ţara noastră românească.

Nu prea aveam şcoli româneşti în aceste provincii subjugate şi unde erau, trebuia ca copilaşii noştrii să înveţe în limba celor care ne asupreau.

In privinţa economiei şi a stării de bogăţie, noi, deşi eram muncitori şi harnici, eram cei din urmă. Cu greu îşi ducea bietul român traiul de azi pe mâine şi în treburile obşteşti nu prea era nici întrebat şi nici băgat în seamă. Cu toate aceste împrejurări duşmănoase, pentru noi toţi, cari ne duceam traiul sub stăpâniri străine, românii din toate părţile nu s'au lăsat, ci luptând împotriva tuturor greutăţilor s'au organizat. Şi-au făcut şcoli confesionale, susţinute din puţinul fiecăruia, s'au făcut asociaţii culturale, pentru a ţinea trează conştiinţa de român, s'au înjghebat bănci pentru ca să aducă o înviorare în viaţa eco-

nomică a românilor și așa printre picături, cum s'ar zice, s'a ridicat o adevărată organizație românească în statele în care trăiam.

CE NE-A ȚINUT PE NOI?

Credința creștină și dragostea de neam.

Dacă nu ne-au putut nimici și dacă n'au putut dușmanii neamului românesc să smulgă din inimile noastre, *conștiința de români*, aceasta se datorește mai ales la două idei mari, de care s'au călăuzit strămoșii: *alipirea noastră lângă sfânta Biserică și învățăturile ei și apoi dragostea de neam.*

Credința noastră creștină a fost aceea care ne-a mângâiat în toate vremurile și bune și rele și tot prin ea ne-am mântuit. Stând în jurul altarelor și al sfintelor biserici, am putut noi să rezistăm și să învingem toate greutățile și toate asupririle. La umbra crucii s'a născut neamul acesta, sub binecuvântarea ei a trăit, și prin cruce și ascultând învățăturile ei sfinte a și învins. De câte ori s'au abătut necazuri și furtuni peste capetele părinților noștri, ei se adunau „în cete sub troițe" și acolo stând la sfat, dupăce se rugau lui Dumnezeu porneau să-și apere credința și glia. Biserica a fost pentru noi totul. Aici am găsit și îndemn și mângâiere. Și loc de odihnă și loc de îmbărbătare.

Dragostea de neam tot dela biserică am primit-o și am cultivat-o. Dela ea am aflat mai întâi că noi cei răslețiți suntem frați și ne tragem toți din aceeași tulpină. Ea a fost

CORNELIU ZELEA-CODREANU
Căpitanul mișcării legionare

păstrătoarea comorilor naționale. Am putea să spunem că pentru noi românii biserica se confundă cu Istoria. Această dragoste de țară și de neam a făcut să ne fie soartea mai puțin dureroasă și vânturile nenorocirilor cari s'au abătut peste noi să nu ne poată clătina. Creștea în sufletele noastre nădejdea că va veni odată timpul, când toți cei cari eram despărțiți *vom fi uniți, formând o singură țară, cu o singură stăpânire, cu o singură lege, și cu un singur Domn.*

RĂSBOIUL UNIRII

Cu această stare de lucruri iată că în 1914 se deslănțuiește cel mai mare răsboiu, pe care l-a cunoscut lumea. A fost un răsboiu *al neamurilor.*

Unele au luptat pentru ca să-și poată apăra ființa lor și să asuprească mai departe pe acelea care le aveau sub stăpânire, iar altele au pus mâna pe arme pentru a se elibera din sclavie și pentru a-și croi o altă soarte.

Printre acestea din urmă am fost și noi. Socotind că a venit plinirea vremii și pentru neamul românesc, toți din toate părțile, conducători și țărani, au lucrat din răsputeri și s'au jertfit pentru îndeplinirea idealului național: *Unirea cea mare.*

Multe sute de mii de oameni au murit pentru această sfântă credință. Prin jertfa noastră, prin sângele care s'a vărsat atât în ultimul răsboiu, cât și în celelalte nenumărate, și prin ajutorul celui de sus, la pacea care a urmat

ne-am văzut și noi cu cel mai sfânt gând îndeplinit: *România Mare,* în hotarele ei cele firești, așa după cum fusese altădată Dacia cea fericită.

MARE BUCURIE

Mare bucurie a fost atunci. De nedescris. Ar trebui ca oameni foarte pricepuți în meșteșugul scrisului să aștearnă pe hârtie toată veselia de care era stăpânit întregul suflet românesc, când s'a văzut în casa lui proprie, în țara lui. De bucurie au fost uitate atunci toate necazurile. Și cu bunătatea lui aproape nemărginită, neamul acesta care a suferit așa de cumplit, care a avut tirani mari, a iertat atunci pe toată lumea. Nu a căutat să se răsbune, ci după cuvântul Evangheliei a zis fraților și celor ce l-au urât pe el.

A crezut că de atunci înainte se vor sfârși toate amarurile și toate durerile care i-au sfârtecat sufletul. Că noi vom putea trăi fericiți și stăpâni în casă la noi, în țara noastră așa de mare, bogată și iubită.

VIN DURERILE. VIN STRĂINII

Dar iată că lucrurile nu s'au întâmplat așa. Căci odată cu bucuria au venit și două mari nenorociri peste capetele noastre. Una din aceste primejdii a fost și este aceea, că odată cu întregirea hotarelor am cuprins între ele și un număr foarte mare de străini, *mai ales jidani.* Și n'a fost îndeajuns cu cei cari se

găseau aici, ci jidovimea simțind că noi devenim o țară foarte bogată au venit atunci ca stolurile, *mulți de tot* și vin mereu încă și astăzi. Nimeni nu le-a pus nici o piedecă. Ori neamul acesta de oameni pe unde se așează face prăpăd ca lăcustele. Ei cuceresc negustoria de tot felul, se ocupă cu cârciumăritul și pentru ca să-și poată face, împotriva legilor, afacerile lor necinstite, dau bacșișuri, cumpără sufletele ușuratice, prin toate mijloacele răspândesc necinstea și patima și în chipul acesta încetul cu încetul, ei ajung ca prin puterea banului să fie stăpâni și să poruncească.

TRĂDAREA CONDUCĂTORILOR

O nenorocire nu vine niciodată singură. Așa s'a întâmplat și acum. Din pacostea întâia, am ajuns la a doua. Conducătorii neamului nostru, în loc să fie mândri și să lucreze cu râvnă pentru frații lor mici și necăjiți, bucuroși că au unde și cum, ei s'au dat la tot soiul de afaceri ticăloase, toate făcute pe spinarea țării și a noastră, și în unire cu jidanii și alți dușmani ai propășirii noastre, ei au trădat sfintele drepturi ale românilor. *Noi am fost trădați de către conducători.* Cea mai urâtă trădare din câte a cunoscut istoria noastră.

In chipul acesta s'a întins peste pământul țării noastre, *jalea grea și amară.* Jalea aceasta care a despărțit lumea românească în două.

Deoparte, sus, conducătorii împreună cu jidanii și dușmanii neamului românesc cari petrec și se desfătează în plăceri și bani, fără

Generalul GHEORGHE CANTACUZINO-GRĂNICERUL
Președintele partidului „Totul pentru Țară",
Mort în 9 Oct. 1937

grije de nevoile poporului, caşi cum după e
ar putea să vie potopul, iar de altă parte, jos
mulţimea celor năpăstuiţi, milioanele de rc
mâni, cari trăesc după urma muncii lor, h
coarnele plugului sau în fabrici cu ciocanu
ori nişte bieţi slujbaşi mititei pe la serviciile
statului, mulţimea aceasta, mai ales a satelor
care nu mai are nici doi lei ca să-şi cumpere
chibrituri şi aleargă până la al patrulea vecin
să-şi ia puţin jăratec pentru a-şi face focul
să fiarbă mălaiul.

Aici s'a ajuns din pricina trădării conducă-
torilor surzi la mulţimea necazurilor cari stă-
pânesc ţara.

„Niciodată în lume nu s'a văzut un tablou
mai revoltător, mai dureros şi mai obraznic.
Pe deasupra milioanelor de gospodării cari
se distrug, deasupra milioanelor de suflete
sărace cari plâng se înalţă batjocoritor pala-
tul tâlhăresc al jefuitorului de ţară. Pe dea-
supra acestor ruine întinse cât ţine pământul
românesc, o ceată de mişei, o ceată de im-
becili, o ceată de tâlhari fără ruşine şi-au ri-
dicat palate în sfidarea ţării care geme de durere
şi spre pălmuirea suferinţei tale, ţăran român".

Aici ar fi să se scrie multe. Multe de tot.
Cărţi mari, ca celea vechi ce se mai găsesc
pe la biserici pentru ca să poată cuprinde
toată ticăloşia, toate afacerile care s'au săvârşit
de 20 de ani încoace. Nu este ţară în lumea
aceasta, pe spinarea căreia să se fi făcut
mai multe furtişaguri, afaceri necinstite şi
blăstămăţii ca în a noastră.

Şi apoi dacă ar fi rămas numai atât şi încă
puteam zice bogdaproste, dar răul s'a întins
şi mai adânc.

*Partidele politice şi oamenii lor, pentru ca
să câştige voturile, ca prin ele să ajunge la
putere, au promis lucruri cari nu se puteau
face, au minţit, au dat bani şi băutură, au
bârfit, au aruncat cu noroi în toţi cei care
mai erau cinstiţi, au răsculat pe unii contra
altora, şi în felul acesta au semănat între
oameni scârba şi vrăşmăşia.*

Politica a mers până la vărsare de sânge.
Din aceste pricini a scăzut credinţa în Dum-
nezeu şi dragostea pentru Patrie şi Neam,
adică tocmai ceeace ne-a ajutat pe noi să tre-
cem de vremurile de urgie, altădată. Nu numai
trupul neamului l-au istovit prin foame şi lip-
suri dar prin aceste patimi amintite, conducă-
torii şi străinii au nimicit şi sufletul românilor,
de am ajuns acum un fel de turmă, fără păstor,
care să se îngrijească de ea. Dintr'o ţară în
care se găsesc toate bunurile lăsate de Dum-
nezeu şi cu oameni harnici şi vrednici, s'a ajuns
la desnădejdea şi ruina de astăzi. Ştiţi zicala:
bună ţară, rea tocmeală.

INCEPUTURILE UNEI LUMI NOI...

In biblie ni se spune, că atunci când a voit
Dumnezeu să distrugă Sodoma şi Gomora
pentru păcatele şi destrăbălarea în care au
căzut, credinciosul Loth l-a rugat să se îndure
şi să nu le nimicească. Milostivul Dumnezeu,
i-ar fi ascultat rugăciunea, dacă ar fi fost cel

puţin vreo 5—10 inşi cumsecade. Dar nu s'au găsit nici atâţia şi blestemul cel sfânt a căzut peste ele. De aici se vede că acolo unde este cât de câtă vrednicie, Dumnezeu îşi arată marea Lui bunăvoinţă. Aşa s'a întâmplat şi cu noi românii. Oricât ne-am fi întors cu faţa dela sfintele învăţături ale lui Dumnezeu şi oricât s'ar fi afundat în păcate cei cari au avut în mână soartea neamului, rugăciunile cele multe cari se fac pe la mânăstirile şi bisericile ţării, cinstea şi curăţenia sufletească a atâtor oameni de treabă, apoi mulţimea copiilor nevinovaţi, cari nu sunt cu nimic răspunzători de starea de azi, care rămâne pe umerii lor, au făcut ca Dumnezeu să se îndure spre noi şi să nu ne lase pierzării.

El a dat gânduri bune tineretului dela şcoli, care încă din anul 1922 a arătat primejdiile care ameninţă viitorul nostru. Studenţimea a arătat cu mult curaj şi primejdia numărului mare de jidani şi păcatele celor care se înfrăţesc cu ei. Dar nu numai atât. Tineretul nu s'a mulţumit să spună ce e rău, ci a venit şi a arătat şi cum se poate îndrepta starea de lucruri. El a pornit la luptă şi la treabă. In fruntea acestui tineret cărturăresc, găsim din cele dintâi timpuri mai mulţi inşi cari s'au dovedit a fi buni conducători, printre cari tot mai deosebit s'a înălţat CORNELIU ZELEA-CODREANU pe care au început să-l numească *Căpitan*, adică îşi recunosc în el, pe acela care este mai vrednic a sta în fruntea generaţiei de după războiu, şi altul ION MOŢA,

suflet viteaz, minte ageră, luptător şi conducător desăvârşit. Unul din Moldova şi altul din Ardeal. Sub conducerea acestor tineri, s'a pornit studenţimea şi tinerimea ţării să-şi croiască o altă soarte atât pentru ea cât şi pentru neamul ei...

SUFERINŢA TINERETULUI

De acum 15 ani, mult a mai avut de îndurat această tinerime a ţării româneşti. Nicii o altă tinerime din lume nu a fost aşa de chinuită. *Dacă ar fi să adunăm toate zilele de închisoare făcute de toţi cei cari au pornit pe drumul de jertfă s'ar aduna mai multe sute de ani. Iar morţii căzuţi pentru credinţa cea nouă ar face un cimitir destul de mare.* Dar cu toate acestea tineretul nu s'a lăsat. A mers mereu înainte.

VIN ŞI BĂTRÂNII

Văzând această luptă a celor tineri şi mai ales vitejia de care dau dovadă, mulţi dintre oamenii de treabă şi cinstiţi dintre cei bătrâni, au venit să se alăture ca să-i sprijinească şi mai de folos să fie lupta. A mers aşa vreo câţiva ani. Şi mai bine, şi mai rău. O mică întârziere pentru câştigarea biruinţei pentru care luptau, venea şi de acolo, că în fruntea tineretului s'au aşezat oameni bătrâni, cari nu puteau ţine pasul cu ei. Un bătrân la războiu greu se poate pune cu un tânăr. Tineretul iubeşte şi stimează şi azi foarte mult pe

bătrânii cumsecade și cinstiți și le ascultă sfaturile, căci doar așa zice și proverbul: *dacă n'ai bătrâni trebuie să-i cumperi,* dar tot o altă zicătoare spune, *că la vremuri noui trebuiesc oameni noui.*

INCEPUTURILE MIȘCĂRII LEGIONARE

Legiunea „Arhanghelul Mihail"

După multă sbatere și ani grei de necazuri și frământări de abia în 1927 tinerimea din țara noastră și-a făcut o organizație a ei proprie, în fruntea căreia stă de atunci Corneliu Zelea-Codreanu, CĂPITANUL.

Organizația aceasta s'a numit *Legiunea „Arhanghelul Mihail"*, iar cei cari luptau în ea se numesc *legionari.* Lupta legionară, frământarea lor, și mai ales gândurile, adică programul pentru ziua de mâine, formează *mișcarea legionară.*

Iată în câteva cuvinte cum arată chiar Căpitanul ce înseamnă lupta și steagul pe care l-a ridicat el și mai ales ce sunt și ce vreau legionarii:

„Am înălțat un steag.

„In contra lor, în contra celor cari au ruinat „țara, în contra cetelor de străini și înstrăi„nați cari ne-au supt și măduva din oase, am „înălțat un steag.

„Când am plecat sub umbra lui, am cerut „binecuvântarea ostașilor cari au căzut pe „câmpul de luptă pentru România Mare și am

„făcut apel la toți acei cari au rămas în viață „în urma grelelor lupte.

„Steagul acesta sfințit în bătălii îl purtăm dela „un capăt la altul al țării.

„El îmbărbătează pe ai noștri și bagă groază „în adversari".

Și după aceea spune:

„Ne-am numit legionari.

„Noi slujitorii acestui steag nu ne-am legat „împreună ca să furăm țara, nu ne-am legat „împreună să ne căpătăm partizani și să le „dăm ca să roadă oase din oasele țării.

„Noi ne-am legat împreună să rămânem să„raci până la mormânt, vom sărăci și acei „ce suntem bogați, dar ne-am legat să biruim.

„Să învingem și să răsbunăm. Stăm gata de „jertfă, stăm gata de moarte cu toții.

„Aceștia suntem noi legionarii".

Și acum să vedem ce este mișcarea legionară.

Dece se chiamă *mișcare?* Și ce este o *mișcare?*

O mișcare însemnează răscularea sufletească și străduința întregului neam, cu mic cu mare, bărbați și femei, tineri și bătrâni pentru a-și croi o altă stare, o altă soartă.

Fiecare luptă într'o mișcare pentru binele tuturora. *Pentru sine nu câștigă nimeni, nimic.* Ba dimpotrivă, pierde. Uneori și viața și-o pierde jertfindu-se pentru binele mișcării și al scopurilor ei.

MIŞCĂRI NAŢIONALE IN ISTORIA NOASTRĂ

Neamul nostru a avut asemenea mişcări naţionale. Le ştie fiecare din istorie. Mişcarea lui Horia, Cloşca şi Crişan. Apoi în anul 1821 Tudor Vladimirescu în Oltenia. Mai târziu cu câţiva ani, în 1848 toţi românii din toate provincille Moldova, Muntenia şi Ardeal, au pornit o mişcare mare ca să încerce a-şi croi un alt viitor. Mai reuşită a fost această mişcare în Ardeal, unde tânărul Avram Iancu, în vârstă numai de 23 ani, s'a pus în fruntea Moţilor şi a uimit lumea cu vitejia românească. Ultima mişcare mare care a sguduit sufletul românesc întreg, a fost aceea dinainte de războiul cel mare.

Pregătirea sufletească pentru unire a fost cea mai mare mişcare pe care a trăit-o şi a pregătit-o neamul nostru în trecut. Pentru ea s'au făcut nesfârşite jertfe omeneşti. Este destul să ne gândim la toţi aceia cari au murit în anii războiului pe toate dealurile şi prin toate văgăunile de munţi sfârticaţi, sdrobiţi în mii de bucăţi, de multe ori fărâmitaţi de aşa fel încât numai bunul Dumnezeu cu puterea Sa cea mare, i-ar mai putea aduna la un loc.

Toţi aceştia au murit cu drag, pentru că ei îşi dădeau seama că jertfa lor va însemna un pas înainte pentru înfăptuirea idealului sfânt pentru care au trăit.

O mişcare produce totdeauna o astfel de stare sufletească pentru cei cari trăesc şi o simt, încât sunt în stare în orice clipă să-şi dea viaţa pentru ea.

PRIN CE SE CARACTĖRIZEAZĂ O MIŞCARE NAŢIONALĂ?

Pentru a înţelege mai bine, *ce este şi ce vrea mişcarea legionară* ne vom opri puţin să mai judecăm asupra celorlalte mişcări din trecutul nostru, pe care le-am amintit. Să vedem cari *sunt punctele de temelie ale unei mişcări.*

I. După cum s'a văzut, o mişcare interesează totdeauna întreg neamul, nu numai pe vreo câţiva inşi din sânul său. Şi cărturari şi ţărani şi bătrâni ca şi pe cei tineri mai ales.

II. O mişcare are la baza ei totdeauna o *credinţă*, şi vrea să înfăptuiască un *ideal.* La temelia unei mişcări naţionale nu stau niciodată interese mărunte sau personale.

III. Marile idealuri, după cum am văzut, nu s'au împlinit niciodată stând cu mâna în sân, ci cu multă *trudă, jertfă şi sânge.* Când este vorba de câştigarea unui interes mărunt, omul care vrea să-l dobândească luptă cât poate pentru el, dar nu merge până acolo încât să-şi dea şi viaţa. Luptătorii unei mişcări sunt însufleţiţi de dorinţa de a se jertfi, de a muri pentru credinţa lor.

IV. Apoi un alt punct principal al tuturor mişcărilor este acela, că ele au fost pornite şi conduse peste tot de către *tineret.* Chiar dacă au interesat tot neamul aşa

cum am spus, totuşi ele au fost conduse aproape numai de tineri. Este firesc să fie aşa, pentru mai multe cauze.
Sufletul tineretului simte mai uşor dorinţele şi idealurile unui neam. Se înflăcărează pentru lucruri măreţe şi sfinte. Are mai multă putere, şi mai multă voinicie. Totdeauna de prisos. Este avântat şi necazurile vieţii nu-l încovoaie aşa de greu. Pentru aceasta mişcările mari, cari au urmărit schimbări în rânduiala unui popor, au fost conduse de către oameni tineri, *de multe ori chiar foarte tineri.* Intreg neamul vorbeşte atunci prin nevinovăţia şi curăţenia sufletului lor şi îşi făureşte o altă soarte prin faptele lor.

Care a fost urmarea acestor mişcări?

Prin jertfă totdeauna s'a biruit. Pentru a mântui lumea din păcatul strămoşesc, Dumnezeu a trimis pe însuşi Fiul Său, ca să se jertfească, să se răstignească pentru neamul omenesc. Numai răstignindu-se a putut aduce mântuirea.

Tot asemenea a trebuit să se întâmple şi cu neamul nostru. Mai mulţi copii vrednici din mijlocul lui, au trebuit să se jertfească, ca să pregătească mântuirea.

Toate jertfele cari s'au făcut au adus starea de acum, adică România întregită. Toate jertfele cari se vor face de acum înainte pentru ea, vor întări-o. Cu cât vom înţelege mai bine fiecare dintre noi această poruncă a jertfelor, cu atât va fi mai bine pentru ţară.

MIŞCAREA LEGIONARĂ

După această abatere, pe care am făcut-o cu voia noastră, pentru a lămuri pe cetitori cam ce este o mişcare şi cum au fost diferitele mişcări din trecutul nostru, iată că acum vom putea să scriem şi să arătăm, mai bine înţeleşi, *ce este şi ce vrea mişcarea legionară.*

Vom spune: *mişcarea legionară este o învolburare a întregului neam românesc şi ea urmăreşte să formeze un alt suflet pentru acest neam. Căci ceeace trebuie în primul rând schimbat la noi este sufletul. Când vom fi un neam cu sufletul sănătos şi curat, atunci vom putea fi tari. Prin puterea noastră vom putea fi stăpâni în ţara noastră.*

Mişcarea legionară se deosebeşte de celelalte mişcări româneşti. Intâi prin aceea că ea este cea dintâi care cuprinde pe tot neamul. Celelalte mişcări româneşti se porneau împotriva celor cari ne stăpâneau, şi împotriva răului care ne venea dela ei.

Mişcarea legionară s'a pornit în primul rând *împotriva răului din noi şi dintre noi. Să îndrepteze păcatele cari ne ucid sufletele şi după aceea împotriva duşmanilor cari se găsesc aici între noi, în statul nostru şi pe pământul ţării noastre, cu gândul duşmănos de a se face ei stăpâni.* Acest duşman este

după cum am spus, *jidanul*, fiind mult mai primejdios decât aceia pe care i-am avut altădată.

Relele celelalte împotriva cărora s'a ridicat mișcarea legionară sunt multe: *politicianismul*, care asemenea unei otrave, se strecoară în toate așezămintele statului, cum este Biserica, școala, administrația, și pe unde ajunge nimicește totul cum nimicesc carii lemnul. Apoi *necinstea*, *hoția* și *trândăvia*, bacșișul și lenea, cari sunt dușmanii primejdioși împotriva cărora s'a ridicat ca o furtună această mișcare tânără a legionarilor.

Rostul acestei mișcări își dă fiecare seama cât este de însemnat.

Mișcarea legionară vrea, ca pe pământul țării noastre să crească numai grâu curat, neghina trebuie nimicită, smulsă și aruncată în foc.

GREA TREABĂ

De bună seamă că fiecare român cumsecade va zice: treabă bună vrea să facă mișcarea legionară, — dar greu de tot va merge acest lucru.

Așa este!

Foarte greu lucru este de făcut. Căci nimic nu este mai greu de îndeplinit decât să întorci pe un om de pe drumul cel greșit și să-l faci să se schimbe, să aibă alte purtări, altă viață. Să fie cinstit, harnic, cu frica lui Dumnezeu, iubindu-și neamul și jertfindu-se pentru el. Este greu cu un om, dapoi cu un

neam! Dar totuși se poate. Incetul cu incetul, *cu răbdarea multă și cu dragoste multă* se va întâmpla de bunăseamă și aceasta. Sunt semne foarte grăitoare că nu este departe ziua, când acest neam va vedea în mișcarea legionară singura cale de a se mântui.

LEGIUNEA ESTE O ȘCOALĂ

Acum se pune întrebarea: prin ce mijloace, în ce fel și cum anume, va putea Legiunea să facă această transformare. Să facă această schimbare la față a României?

Iată cum. Am spus și am arătat că mișcarea legionară nu este un partid politic, unde să se strângă oamenii pentru ca să-și facă diferite socoteli și interese.

Ea este o școală. Școală adevărată, unde fiecare este preocupat să învețe, să se schimbe în fiecare zi câte puțin, *să se facă un alt om.*

In școala legionară intră și învață toată lumea. *Nu există scutire.* Căci numai acela este și devine un bun școlar al Legiunii, care trece cu silință prin această școală.

Toate învățămintele legionare, toată viața aceasta cea nouă, toată credința Legiunii care trebuie să se sădească în sufletul fiecăruia, se învață în *cuib*.

CE ESTE CUIBUL?

Cuibul este temelia Legiunii și a mișcării legionare.

Legiunea este ca o mare familie a neamului. Toți membrii familiei sunt între ei ca frații.

In fruntea lor stă Căpitanul, ca un adevărat părinte. Toți îl iubesc și el pe toți legionarii îi iubește. Toți sunt camarazi, adică frați buni.

Sătenii legionari, cari trăesc viață de cuib

Cuibul este un fel de familie mai mică. Cine nu pricepe rostul cuibului nu a înțeles nimic din ceeace vrea Legiunea. Țăria noastră și mai ales trăinicia noastră peste ani și chiar sute de ani, atârnă de aceasta. De cum vom înțelege rostul și însemnătatea cuibului.

De aceea să explicăm cât mai pe larg toate părțile principale ale cuibului. Un cuib este „un grup de oameni sub comanda unui singur om". Numărul lor este dela trei până la 13. Fiecare cuib are un nume al său. Deobicei numele cuibului este luat din Istorie.

Un nume de erou, de mucenic, martir sau vreo localitate importantă.

Mișcarea legionară a venit cea dintâi cu acest fel de a se organiza. Ea nu a făcut ca partidele politice, să adune pe toată lumea dintr'un sat laolaltă, să pună în fruntea lor un comitet și după aceea să aștepte să ajungă la putere, pentru a da posturi la cei din comitet și la alții.

In cuib se adună toți vecinii dintr'o stradă, sau mai mulți inși cari și în viața lor de toate zilele se au bine și sunt prieteni. La orașe într'un cuib se strâng mai mulți slujbași de acelaș fel, sau mai mulți muncitori din o fabrică și așa mai departe.

Peste tot, într'un cuib legionar se adună aceia cari se cunosc, au aceeași meserie, aceleași gânduri și mai ales sunt între ei prieteni.

Intr'un sat în felul acesta Mișcarea legionară nu are numai un singur cuib care să o reprezinte, ci mai multe cuiburi cari toate se întrec în hărnicie și fapte legionare. Laolaltă ele formează o familie de cuiburi.

ȘEFUL CUIBULUI

Șeful cuibului este cel mai vrednic, cel mai bun și cel mai priceput dintre membrii unui cuib. El nu este ales ci se face ascultat de către ceilalți prin vrednicia lui, urmând ca superiorii să-l întărească în funcția de șef de cuib.

El are o îndatorire foarte mare. Cuibul este după chipul și asemănarea șefului său. Dacă

şeful de cuib este slab şi cuibul va fi sl
Dimpotrivă, cuibul care are un şef destoinic
fi plin de vrednicie.

Şeful de cuib trebuie să se ocupe de f
care membru în parte. Să vadă ce părţi bu
are şi ce părţi rele. *Este un adevărat dasc*
El prin educaţie, prin pilde şi prin sfatu
trebuie să facă din oamenii pe care-i co
duce adevăraţi eroi. Să fie bun, blând, drep
viteaz şi cu multă prietenie faţă de camara
săi. Numai în felul acesta va putea el să
schimbe sufleteşte şi să-i facă *alţi oamen*
Căci iarăşi repetăm: Mişcarea legionară vre
să schimbe sufletul românilor de astăzi. Numa
în aceste mici şcoli, cari sunt cuiburile şi sub
conducerea unor şefi buni se va putea înde
plini aceasta. *Este atât de însemnat şeful d*
cuib, încât chiar Căpitanul a ţinut să scri
o carte anume pentru el numită „Cărticica
Şefului de Cuib".

Acolo dă toate sfaturile trebuincioase şi
toate regulele după care se conduce un cuib.

CE INVAŢĂ LEGIONARUL IN CUIB?

I. *Credinţa în Dumnezeu!*

Mai întâi învaţă să-şi aducă aminte de Dumne-
zeu şi să se roage Lui. Acesta este primul gând
dintr'o şedinţă. „Să ne rugăm lui Dumnezeu"
este vorba prin care se deschide şedinţa. De
aceea se spune că un cuib adunat este ca o
biserică. Nimeni nu trebuie să vie cu voie rea.

II. *Amintirea şi respectul celor morţi pentru Legiune.*

După aceea gândurile celor adunaţi acolo trebuie să meargă spre cei cari s'au jertfit pentru credinţa şi Mişcarea legionară. Spre martirii şi eroii cari şi-au dat viaţa. In primul rând spre acei doi sfinţi ai mişcării noastre: *Ion Moţa* şi *Vasile Marin* cari s'au jertfit de bună voie pentru slava lui Dumnezeu şi a Legiunii noastre.

Un grup de săteni legionari, salutând...

Apoi pentru toţi ceilalţi camarazi morţi. Când facem aceasta cu credinţă adevărată, sufletele lor vin între noi, ne ajută şi ne sfătuiesc bine.

Pentrucă noi suntem siguri că cei morţi nu ne-au părăsit. Ei care au fost în stare pe

pământ fiind, să se ridice așa de aproape de ceruri, cu siguranță că acum când ei se găsesc acolo, nu ne părăsesc. Noi însă, trebuie să ne aducem aminte de ei, să ne rugăm pentru ei.

SĂ CREADĂ IN LEGIUNE ȘI SĂ RĂMÂNĂ NEDESPĂRȚIT DE EA

Tot în cuib legionarul învață că credința legionară până la urmă va învinge, trecând peste toate greutățile. Că din suferința și credința fiecăruia va crește învierea legionară. *Învierea țării.* Pentru deșteptarea din somnul acesta al morții, datoria de onoare a fiecărui soldat din mișcare este aceea de a nu trăda niciodată Legiunea. Trădarea e cel mai urât și mișel lucru din lume. Dacă se întâmplă ca cineva să nu mai creadă în învierea legionară, se duce la șeful lui și-i spune acest lucru în mod clar, apoi pleacă. Dar nu trădează.

CÂNTECUL

In cuib legionarul mai învață să cânte. Să cânte cântece cari îi amintesc credința lui și idealul lui. Iată ce cuvinte frumoase spune Căpitanul despre cântec: „Pentru a putea să cânți îți trebuie o anumită stare sufletească. O armonie în sufletul tău. Cel ce merge să fure pe cineva, acela nu poate cânta. Nici cel ce merge să facă o nedreptate. Nici cel al cărui suflet este ros de patimi și de vrăjmășie față de camaradul său. Și nici acela al cărui suflet este sterp de credință. De nu veți putea cânta să știți că este o boală care vă roade

în adâncul ființei voastre sufletești, sau că vremea v'a turnat păcate peste sufletul curat; iar dacă nu le veți putea vindeca, să vă dați de-o parte și să lăsați locul vostru celor ce vor putea cânta".

CAMARADERIA

Una dintre cele mai rodnice învățăminte pe care ni le dă cuibul, *este camaraderia.* Aici învățăm că toți trebuie să fim frați între noi. Toți legionarii sunt slujitorii aceleiași *credințe,* poartă în pieptul lor aceleași *doruri,* toți luptă pentru același *scop,* toți au același *șef.* De aceea nu trebuie să existe între ei nici un fel de deosebire. Cel bogat stă în rând cu cel sărac. Cel învățat stă sub comanda unui om mai puțin învățat. Șeful de cuib țăran este ascultat de un legionar cu mai multă școală, dar care nu este așa vrednic. In cuiburi se pierde deosebirea aceea grea, care făcea pe omul din popor să stea cu pălăria în mână înaintea altuia, care era așa numit domn. Camarazii se iubesc între ei. Ei se prețuiesc după vrednicie. Sufletul trebuie să fie ales. *Omul care are suflet mare și cinstit acela se ridică în ochii și stima celorlalți, orice meserie ar avea el.* Cine a fost prin taberile de muncă legionară a putut vedea ce însemnează camaraderia. Toți lucrau la fel, se culcau în aceleași bordeie, mâncau aceiași mâncare. Nu se făcea nici un fel de deosebire, deși lucrau acolo deavalma, țărani, meseriași, învă-

tători, preoți, studenți sau profesori. *Toți erau camarazi, toți erau frați.*

Prin camaraderie vom ajunge să facem din întreg neamul nostru, cum am spus, o mare familie, ai cărei copii să se iubească ca frații, chiar dacă nu au toți aceiași ocupație. Atunci va fi bine și vom putea spune în adevăr, că țara noastră va fi ca un colț de rai. Aceasta este camaraderia, pe care o învățăm și o provăduim prin ajutorul cuibului și a vieții celei noi care se trăiește aici. Un bun legionar, este un bun camarad. In sufletul lui găsesc loc și celelalte învățături bune, cari formează *legile cuibului*, pe care le vom explica în câteva cuvinte.

DISCIPLINA

Mișcarea legionară cere tuturor membrilor săi să fie *disciplinați*. Fără disciplină orice societate omenească și orice neam se prăbușește. Vin peste el alte neamuri cari îl stăpânesc. Unde toată lumea vrea să fie mai mare, nu merg lucrurile bine. Românul zice: unde nu-i cap, vai de picioare, adică unde nu este ordine și disciplină care să rânduiască mersul lucrurilor și al oamenilor, este vai de lume. Nu vedem noi astăzi câtă destrămare este pretutindenea, tocmai pentrucă oamenii nu sunt învățați să fie disciplinați! Disciplina legionară cere să-ți urmezi șeful și la bine și la greu. Deasemenea să o facă omul de voie bună ca pe un lucru folositor, nu de silă și greutate.

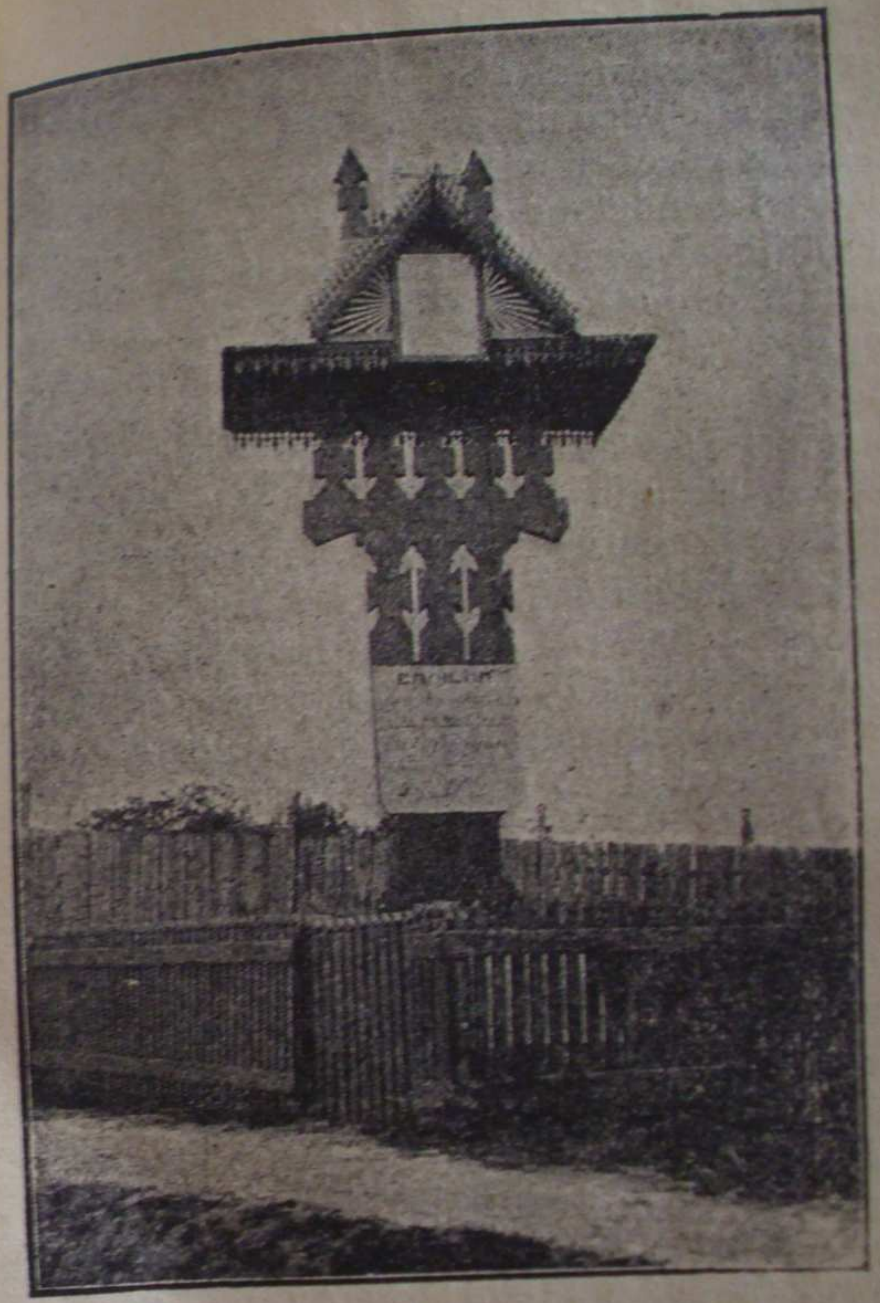

Troiță ridicată de mâini și credință legionară

MUNCA

In cuib legionarul învață să muncească. Nu numai pentru el ci și pentru țară. Dumnezeu l-a lăsat pe om, nu ca să trândăvească ci pentru ca să-și sfințească viața prin muncă. Rostul omului pe pământ este: *munca*. Insuși Fiul lui Dumnezeu cât a stat printre noi a muncit muncă grea și obositoare. Unul pe un ogor, altul pe altul, dar toți trebuie să muncim și prin muncă să facem fapte bune. Talantul pe care ni l-a dat Dumnezeu, nu trebuie să-l băgăm în pământ ci să ne străduim a-l întări prin hărnicia noastră. In România legionară trântorii și toți cei cari fug de muncă, nu vor putea trăi. In cuib înveți să fi harnic. Un legionar niciodată nu poate să spună: *Am terminat, nu mai am nimic de făcut.* Totdeauna el se întreabă: oare ce mai am de făcut? Se gândește și pornește la fapte noui.

Mântuirea neamului vine prin muncă. Gândiți-vă la ziua când toată lumea, cu mic cu mare, va munci pentru binele întregului neam. Minuni se vor putea face.

TĂCEREA

In școala cuibului românul mai învață un lucru nespus de bun: *să nu mai vorbească atâta. Invață să fie mai tăcut.* Mai puțin vorbăreț și mai serios.

Noi am ajuns ca babele acelea cari pleacă dimineața după apă și pornindu-se pe vorbă, le prinde seara și întorsul vitelor din câmp și ele tot nu mai sfârșesc. Vorbesc și iar vorbesc. Găina care cântă prea mult nu face ouă, zice proverbul. Nici omul care vorbește mereu *nu face treabă multă.*

Trebuie să ne lăsăm de obiceiul acesta urât de a vorbi mereu, și când trebuie și când nu trebuie, și ce trebuie și ce nu trebuie. Omul care vorbește multe spune și prostii multe. Legionarii prin școala lor au pornit războiu împotriva vorbelor. In locul întruniri-lor și al cuvântărilor cu vorbe plăcute dar goale, legionarii au făcut tabere de lucru, șantiere și clăci, ajutorând pe cei săraci, pe văduve și familiile cu copii mulți. Apoi au făcut școli, mânăstiri, biserici, troițe și drumuri. Vorba este bună la locul ei.

EDUCAȚIA

Scopul acestei cărți este tocmai acela, de a arăta cum în cuib și prin ajutorul învățăturilor ce le primim aici, trebuie să devie fiecare din noi *alt om.* Educația legionară îți ajută să cunoști bine Legiunea și viața cea nouă. Cine nu se străduiește să se facă *om nou,* numai degeaba va purta cămașa verde și va ști să facă un salut legionar. Nu în aceasta stă schimbarea. Din om cu păcate să te faci mai bun, mai curat. Să devii legionar.

AJUTORAREA ALTUIA

Camarazii fiind frați între ei trebuie să sară toți și să ajute pe unul căzut în necaz

și nenorocire. Așa este creștinește să ne ajutăm unii pe alții și să nu râdem, nici să ne fim bucuroși de primejdia care a venit pe capul cuiva. Trebuie să fim toți, frați la bine și la rău.

ONOAREA

Unul din cele mai frumoase învățăminte pe care ni le dă creșterea legionară, este acela de a fi *om de onoare*. Poți să fii muncitor, disciplinat, tăcut și cum vrei, dacă ești mișel sau ticălos, nu ești bun de nimic. Despre asemenea oameni se spune că sunt: brânză bună în burduf de câine.

Omul de onoare nu minte, nu face fapte ticăloase, nu luptă pe la spate, nu-i secătură. El merge totdeauna pe drumul cel drept, orice greutate ar avea de întâmpinat. La onoare trebuie să țină mai mult decât la orice.

* * *

OMUL NOU

Acum dupăce știm bine ce este cuibul și ce învățături frumoase ne dă el, credem că fiecare cetitor cunoaște lămurit: *ce vrea Mișcarea legionară.*

Ea vrea să facă din român un om nou cu suflet nou, așa după cum l-am descris în paginile trecute. Când vom ajunge ca în sufletul fiecărui român să crească învățătura cea bună, atunci Mișcarea legionară a ajuns la culme, *a biruit.*

Aceasta va fi cea mai mare biruință pe care neamul românesc și-o va câștiga. „Învierea neamului acestuia clocotește sub pământ și va isbucni în curând, luminând cu lumina ei întreg viitorul și întreg trecutul nostru întunecat. *Cel ce crede va fi biruitor!*"

PROGRAMUL NOSTRU

Este un fel de boală de care suferă toată lumea astăzi: fiecare întreabă de program. *Ce program aveți?* este întrebarea pe care o auzi pretutindeni chiar și dela țărani. Ca și cum țara românească numai de asta ar duce lipsă, încolo are de toate ca în Canaan. Curge lapte și miere. Să ne înțelegem iubiți cetitori.

Intâi, să vedem ce este un program. Un program este un fel de rânduială, după care un partid zice că va conduce țara, dacă va fi chemat la putere. Adică se spune înt'un program: ce va face cutare partid pentru biserică, ce va face pentru școală, pentru țărani, pentru negustori și pentru toată lumea. Cu un cuvânt, cum se va strădui partidul ca să fie bine și liniște în țară și fiecare să fie mulțumit și fericit. *Acesta este un program.*

Cum sunt programele partidelor politice? Apoi pe hârtie, unde sunt scrise, sunt bune toate. *Nenorocirea nu stă în programe, ci în aceea că nici un partid nu se ține nici nu s'a ținut de program.*

Fiecare vorbește de program când *nu* este la putere, iar când a ajuns să conducă, uită de orice program și face fiecare cum vrea.

In nici un program al nici unui partid poli-
tic nu scrie, că membrii partidului să facă
ticăloșii, să fure banii statului și să facă tot
felul de afaceri pe spatele statului și al nostru.
In nici un program nu scrie ca să aibă cineva
zece servicii cu sute de mii lei pe lună
și țăranul să-și vândă pe nimica produsul lui
și să fie muritor de foame.

Nicăirea nu scrie ca țara aceasta să fie
pentru unii mumă iar pentru alții ciumă. Așa
că trebuie să se isprăvească odată și cu po-
vestea aceasta ticăloasă a programelor de
care toată lumea își bate joc:

Pentru ca să duci la înfăptuire un program
în primul rând îți trebuie oameni vrednici,
cinstiți, cu multă omenie și dragoste de țară,
cari să vrea cu tot dinadinsul să facă acest
lucru. Astfel de geaba ai program scris în
carte și stă de fac păiangenii pânză pe el,
ori îl rod șoarecii. *Ce folos de program, ori
cât de bun ar fi el, dacă nu sunt oameni cari
să-l ducă la îndeplinire.*

Mișcarea legionară și Legiunea tocmai acest
lucru îl urmărește. După cum am arătat ea
se luptă din răsputeri, prin învățămintele ce
le dă prin cuiburi, ca să facă *oameni noi și
de treabă*, cu ajutorul cărora să pună apoi
ordine în țară. *Acesta este marele program
legionar.* Să facă oameni vrednici, disciplinați
cu dragoste de neam, cari să fie în stare să
împlinească un program. Astfel totul este za-
darnic.

Iată ce asemănare putem da noi ca să fie
mai bine înțeleasă chestiunea aceasta cu pro-
gramul.

Un program este ca un fel de listă de
mâncare, pe care sunt scrise tot felul de bu-
nătăți. Cine vă întreabă: ce listă de mâncare
facem pentru mâine, ce fel de mâncare vom
mânca mâine? Adică este ca și cum ar
zice: ce program aveți? La aceasta răspun-
dem: ca să faci una sau mai multe feluri de
mâncare, trebuie mai întâi să ai din ce și
cine să facă. Altfel poți face cea mai fru-
moasă listă pe care să scri tot felul de bună-
tăți, tot flămând rămâi dacă nu ai din ce face
acele mâncări. Adică venind la program: de-
geaba este program frumos, *dacă nu sunt
oameni pentru el.* Asta este totul. Omul!
Omul sfințește totul și sfințește și programul.

In modul acesta credem că s'a lămurit și
chestiunea cu programul.

ISTORIA MIȘCĂRII LEGIONARE

După cum am văzut din cuprinsul acestei
cărticele, Mișcarea legionară este tânără. Nu
are decât zece ani. Cu toate acestea are o
istorie foarte sbuciumată și plină de fapte,
ca și cum ar fi de o sută de ani. Multe ne-
cazuri și furtuni au trecut peste capul ei. Miș-
carea aceasta și slujitorii ei a fost cea mai
prigonită. Zeci de mii de oameni de tot felul,
învățați și țărani, tineri și bătrâni și chiar
femei și fete nevinovate au fost bătuți și
arestați, chinuiți și persecutați numai pentru
că erau legionari și luptau pentru o zi mai

bună. Vina de a fi legionar este atât de mare încât poate să te coste chiar viața, cum i-a costat pe unii. Din pricina acestei prigoniri

Se strâng legionarii săteni lângă cruce...

chiar și numele organizației a fost mereu schimbat. In zece ani de mai multe ori. Numele unei organizații este ca un fel de haină

care îmbracă trupul ei. În anii cari au trecut trupul legionar a creccut și s'a făcut tot mai viguros și tare, dar a rămas acelaș. Haina însă, nu.

Am arătat că noi dintru început ne-am numit legionari și organizația noastră Legiunea „Arhanghelul Mihail". Așa am trăit din 1927 până în 1930, când la Dumineca Floriilor am botezat organizația noastră și cu numele de Garda de Fier. Nu multă vreme am dus-o sub acest nume. In Ianuarie 1931 guvernul național-țărănesc a desființat și a disolvat Legiunea și Garda de Fier. Pe Căpitanul organizației și alți șase conducători i-a băgat la închisoare pentru vina de a fi organizat Garda de Fier. După trei luni de închisoare au fost eliberați, fiind achitați atât de Tribunalul din București, cât și de Curtea de Apel și de Casație.

In timpul arestării au fost desființate toate sediile noastre, s'au luat toate hârtiile, și toate actele. Guvernul nu ne mai da voie să purtăm numele cel vechi. Ce era de făcut? Am luat alt nume. Din 1931 organizatia s'a chemat *„Gruparea Corneliu Zelea-Codreanu"*. Așa am trăit până în 1933. Dar să vedeți ce pățeam cu numele. Când se prezentau legionarii la sate și spunea că vin în numele Grupării Corneliu Codreanu, lumea întreba: nu sunteți D-voastră legionarii cari erați în Garda de Fier? Noi sigur răspundeam: tot aceia suntem. Și neamul acesta românesc tot legionari ne-a zis și organizației, tot Gardă de Fier, ori a vrut vreun guvern ori nu.

In toamna anului 1933 guvernul liberal, în frunte cu Duca, după ce ne-a lăsat de am depus liste, am cheltuit, am alergat, ne-au bătut din nou şi au omorât vreo câţiva legionari, a desfiinţat şi a disolvat şi Gruparea Corneliu Zelea-Codreanu, iar pe legionari i-a băgat cu miile la închisoare. A fost un proces mare în 1934 şi sute de procese mai mărunte din care am eşit cu bine. Voind să mergem mai departe cu lupta şi cu organizaţia, am fost siliţi să ne luăm alt nume.

Pe la sfârşitul anului 1934, Mişcarea legionară a luat numele de „Totul pentru Ţară". Mişcarea sau partidul „Totul pentru Ţară", având ca semn electoral ⊡ un patrat cu două puncte în mijlocul lui.

De atunci încoace sub acest nume trăim. Organizaţia este recunoscută de legile ţării. Cu toate acestea este prigonit rău şi partidul „Totul pentru Ţară".

Trecând peste toate piedecile va merge înainte, până la biruinţă. *Căci Mişcarea legionară, orice nume ar purta şi ori cum se va chema, va birui aducând Neamului românesc ÎNVIEREA.*

CĂPITANUL

Vom spune câteva cuvinte în această carte despre Căpitan.

Dl Corneliu Zelea-Codreanu, Căpitanul mişcării legionare, este născut în 13 Septemvrie 1899, în Iaşi. Este feciorul profesorului Ion Zelea-Codreanu, din Bucovina, al cărui tată a fost ţăran.

Viaţa Căpitanului a fost foarte sbuciumată. După şcoala primară a mers la liceul militar. Când era în clasa cincea a intrat România în războiu. Atunci a plecat şi el cu armata română în Ardeal. Fiind prea tânăr nu a fost primit voluntar, dar el totuşi a mers. S'a purtat frumos. În timpul războiului a făcut şcoala militară de ofiţeri. Tot în acest timp a terminat liceul. După pace şi unire în 1919 s'a dus la Universitatea din Iaşi şi s'a înscris la Drept pentru a se face avocat. Aici a condus mişcarea studenţească şi muncitorească împotriva bolşevismului, a jidanilor şi a înstreinaţilor.

Văzând cum conducătorii nu se îngrijesc de drepturile românilor ci dimpotrivă le trădează, dând mâna cu duşmanii, cu încă şase ortaci a voit să pedepsească mai mulţi miniştrii şi bancheri jidani. Unul dintre ei i-a trădat, au fost arestaţi şi închişi. După şase luni de închisoare fiind judecaţi şi achitaţi, venind la Iaşi, a găsit aici pe o mare coadă de topor, unealta streinilor care lupta împotriva mişcării naţionale, prefectul de poliţie Manciu.

Aceste a fost un adevărat călău şi mulţi studenţi şi tineri au fost victimele lui. Odată la un proces voind să-l aresteze pe Căpitan, după-ce altă dată şi pe el l-a bătut, a scos pistolul şi l-a ameninţat. Atunci Căpitanul, apărându-se, a tras în el şi l-a omorît. A fost iar închis şi ţinut mai multe luni la puşcărie. Judecat la Turnu Severin, a fost achitat din nou.

A plecat după aceea în Franța, ca să-și mai înmulțească învățătura. Acolo a stat 2 ani. S'a întors în țară tocmai în anul 1927. Imediat a înființat Legiunea „Arhanghelul Mihail" și mișcarea legionară, după cum am arătat.

A muncit, a luptat și a suferit mult pentru această mișcare. A fost arestat de mai multe ori și a fost închis. Niciodată nu a fost condamnat. Mai târziu în anul 1931 și 1932 a fost ales în două rânduri deputat. In parlament a vorbit în numele neamului și a cerut, Căpitanul cel dintâiu *pedeapsa cu moartea* pentru toți cei cari au furat banii statului și au făcut afaceri necinstite.

A mai cerut o mulțime de alte drepturi și legi, cari sunt scrise în alte cărți.

Insemnăm aici și închisorile prin care a trecut Căpitanul, cu timpul petrecut în fiecare.

Prima dată a fost arestat în 29 Martie 1923 și a fost ținut până în 6 Aprilie, la închisoarea din Iași, numită „Poarta Verde".

Apoi în 9 Octomvrie 1923 până la 30 Martie 1924 la Văcărești. După aceea în 25 Octombrie 1924 până în 25 Maiu 1925, trecut prin Galata dela Iași, la Focșani și Turnu-Severin.

In anul 1926 două zile la Focșani. In 1928 a fost ținut din nou 17 zile la Galata. Apoi iarăși la Văcărești, din 26 Iulie 1930 până în 30 August acelaș an. Anul 1931 a început cu închisoare și anume din 12 Ianuarie până la 1 Aprilie. In anul 1933 în Decembrie a trebuit să se ascundă, căci altfel o pățea rău, căci ar

fi putut fi omorât. Trei luni a stat așa, apoi s'a predat la Consiliul de Răsboiu în Martie 1937, unde a stat până la 5 Aprilie, când a fost eliberat.

Din închisoare în închisoare și-a petrecut tinerețea luptând pentru Dreptatea Neamului românesc. Aceasta este pe scurt viața Căpitanului, în care și-au pus nădejdea toți românii.

GENERALUL GHEORGHE CANTACUZINO-GRĂNICERUL

Generalul Gh. Cantacuzino este unul dintre cei mai mari eroi și viteji ai țării noastre. Intreaga viață și-a închinat-o Patriei și Neamului. Din copilărie s'a pregătit pentru a fi ostaș. In armată a urcat cu glorie toate gradele până la acela de general care îi împodobește bătrânețele. In timp de pace a organizat corpul grănicerilor de unde i se trage și numele de Grănicerul. Din averea proprie general Cantacuzino a înzestrat și grănicerimea. In timpul răsboiului în fruntea soldaților săi, care-l iubeau foarte mult, a întrat în Ardeal și a dat lupte frumoase la Sebeș-Avrig, Porcești-Sibiu. In retragere s'a purtat așa de vitejește în munții Carpați, la Coți, încât a oprit pe loc multă vreme pe dușman și a fost decorat cu cea mai mare decorație românească „Mihai Viteazul". In această luptă a fost rănit și și-a pierdut vederea dela un ochiu.

Tot pentru fapte mărețe, chiar Regele nostru Ferdinand l-a citat (lăudat) cu ordin de zi, pe

întreaga armată. A luptat cu grănicerii săi și la Oituz și în alte părți.

Treizeci de ani a purtat haina militară. Când a desbrăcat-o și acum la bătrânețe când ar

ION MOȚA
căzut eroic pe frontul din Spania pentru credința creștină și ideea națională

fi avut dreptul de odihnă, a îmbrăcat cămașa verde a legionarilor și a pornit la o nouă bătălie. A suferit în rând cu tineretul, toate loviturile dela cei mari. A fost arestat în 1933

și dus la Jilava unde s'a culcat cu legionarii pe scândura aspră și goală. Viteazul care avea atâtea decorații pentru fapte mari și patriotice, a trebuit să ducă și viață de închisoare pen-

VASILE MARIN
căzut eroic pe frontul din Spania pentru credința creștină și ideea națională

tru dreptate. In viața civilă a fost ales de trei ori deputat luptându-se pentru cei năpăstuiți.

Acum stă în fruntea tineretului și sub comanda Căpitanului pe care-l iubește ca pe copilul său.

Tocmai când tipăream această cărticică ne-a venit vestea morţii generalului Gh. Cantacuzino. — Ne-a părăsit, ducându-se la ceilalţi morţi ai Legiunii, despre cari vom scrie în şirele următoare. — D-zeu să-l odihnească.

MORŢII NOŞTRI

Mişcarea legionară are mulţi morţi. Oameni credincioşi cari şi-au dat viaţa şi sângele lor scump pentru credinţa sfântă a Legiunii. Vieţile lor curate stau la temelia acestei credinţe.

Aşa au hotărît ursitoarele, ca pentru a putea birui şi să vină o zi mai bună pentru milioanele de români necăjiţi, să fie jertfiţi mulţi legionari. Câte unul, câte unul, dintre cei mai buni, au trecut din lumea aceasta pământească, în ceruri. Au lăsat aici, copii, părinţi, fraţi, surori şi camarazi şi au plecat. Pe drumul care numai are întoarcere. Din soldaţii Arhanghelului Mihail, ce erau pe pământ, s'au dus la el în cer. Au murit legionari din toate straturile sociale. Au murit ţărani legionari şi studenţi, croitori şi meseriaşi, funcţionari şi alţi oameni învăţaţi. In fruntea legionarilor, cari s'au despărţit de noi, murind pentru religia creştină şi Legiune ca odinioară mucenicii, stau: *Ion Moţa şi Vasile Marin.*

Când au văzut că duşmanii cei mari ai Bisericii şi ai bunelor rânduieli omeneşti, au aprins în nenorocita de Spanie bisericile şi au puşcat cu mitralierele în faţa chipului sfânt al Fiului lui Dumnezeu, şi din altare au făcut closete, sufletul lor s'a cutremurat şi n'au mai putut răbda. Au plecat departe să lupte împotriva acestor fiare cu chip de om. Dumnezeu văzând gândurile lor mari şi sufletele curate, i-a luat dintre noi.

Prin moartea lor aşa de înălţătoare au făcut să se cutremure tot neamul românesc şi chiar altele. Au sfinţit credinţa legionară şi au întărit-o.

Ei vor veghea ca această mişcare să meargă pe drumul biruinţii. Ei stau chezăşie că această mişcare va învinge şi va face dreptate.

DUŞMANII MIŞCĂRII LEGIONARE

Mişcarea legionară are foarte mulţi duşmani. De tot felul. Aceştia se străduesc din toate puterile lor să oprească şi să distrugă credinţa legionară, pentru ca să nu învingă. Biruinţa legionarismului înseamnă moartea acestor duşmani. De aceea folosesc toate mijloacele ca să nu poată merge legionarii înainte.

Care anume sunt duşmanii mişcării legionare şi cum lucrează ei?

Avem întâiu pe *JIDANI şi COMUNISMUL* sau bolşevismul cum i se mai zice. Jidanii au venit cu bolşevismul îndemnând pe oameni, unii contra altora — nemai ascultând de Dumnezeu şi de învăţăturile Lui. Ştie acum toată lumea ce pârjol este în Rusia şi în Spania, unde bolşevicii au ajuns să fie mai mari. Asemenea ticăloşii ca în aceste două

țări nu s'a văzut niciodată, decând îi lumea. Jidanii ar dori ca și în țara noastră să fie ei stăpâni. De aceea răspândesc printre români comunismul. Mințând, ei caută să arate că în Rusia sovietică de când stăpânește bolșevismul, este o viață foarte plăcută ca în rai.

Arma lor cea mai puternică prin care lovesc în tot neamul românesc este gazeta, ziarul. Ori unde se așează mai mulți jidani într'o țară, primul lucru pe care-l fac este acela de a pune mâna pe gazete. Ei știu că acela care stăpânește gazetele unei țări, este stăpânul țării. Odată în mâna lor gazetele, ei nu scriu decât acele vești și acele lucruri cari le plac lor și le convine. Nici o știre care este în contra socotelilor lor drăcești, nu o lasă să treacă în gazete pentru ca bieții cetitori să nu știe adevărul care se petrece în lume. Dau și știri false, numai ca să-și ajungă scopurile lor.

Pe de altă parte, având gazetele la îndemână, scriu ce vreau despre mișcările naționale pe cari nu le pot vedea.

Numai lucruri rele spun despre mișcările naționaliste, ca poporul să nu aibă încredere în ele și să nu le urmeze.

In țară la noi aproape toate ziarele cari ies în fiecare zi, sunt ori jidovești curate, cum este *Dimineața*, *Lupta*, *Adevărul* și altele, ori sunt cu mulți jidani cari scriu la ele.

In felul acesta ei fac ce vreau și cu mare greutate gazetele românești, puține cum sunt, pot ține piept celor jidovești scrise în limba românească.

ALȚI DUȘMANI

Pe lângă *comunism și jidani*, alți dușmani ai mișcării legionare sunt:

1. Românii ticăloși
2. Partidele politice.

Românii ticăloși, cari au făcut tot soiul de fără de legi, se tem foarte mult că atunci când va învinge această mișcare vor fi trași la răspundere în fața legilor, pentru toate faptele lor. Bine nu-i va fi la nici unul care a lucrat împotriva neamului. Vine ziua de plată și răsplată, când fiecare va da seama. Legionarii nu glumesc.

Ei (românii ticăloși) ar vrea ca această zi să nu vie niciodată și de aceea luptă din răsputeri în contra mișcării legionare.

Partidele politice văd că această mișcare, pe zi ce trece, crește mai mult și se întărește. Românii au tot mai multă încredere în legionari și tot mai puțină în partidele vechi și cunoscute. De aceea ele se distrug, se nimicesc văzând cu ochii. Se despart și se fac tot mai multe partide mici, cari nu mai au putere și nu mai crede nimeni în ele.

In acest timp legionarii se tot înmulțesc și cresc. Din această cauză vine vrăjmășia dela partidele politice. Li se duce timpul cel bun, când făceau ce vreau și membrii partidelor se îmbogățeau așa peste noapte.

CUM LUCREAZĂ ACEȘTI DUȘMANI?

Toți dușmanii mișcării noastre și-au dat mâna și-au pornit să ne nimicească. Ei lucrează prin mai multe mijloace.

In primul rând prin *gazete, prin cărți și prin tot felul de vești mincinoase* scriu numai rău despre legionari și mișcarea lor.

Un cuvânt cum se cade nu găsești.

Ce-și zic ei?

„Dacă o să îmbuibăm capul românilor in fiecare zi cu câte puțină otravă în contra legionarilor, nimeni nu va mai avea încredere în ei".

Niciodată nu s'a văzut atâta ură, câtă este azi împotriva noastră. Milioane de cărți și gazete s'au răspândit contra Legiunii. In aceste cărți și gazete s'au scris cele mai neadevărate lucruri pe care și-le poate un om închipui.

BÂRFIREA CONDUCĂTORILOR

Dar nu numai atât. Tot prin gazete și cărți mincinoase și prin grai viu, acești dușmani s'au aruncat asupra conducătorilor mișcării și mai ales asupra Căpitanului, cu tot felul de bârfeli. Se leagă de viața omului, de cinstea lui și așa mai departe.

Ei știu că nu este adevărat ce spun, dar puțin le pasă. Trebuie ca lumea să ajungă să creadă toate aceste minciuni, ca să se îndepărteze de legionari.

Nimeni nu scapă dintre conducătorii legionari de bârfeala aceasta ticăloasă.

Și vorba rea se duce ca vântul. *Nici nu te poți apăra.*

PRIGOANA

Cu bârfeala și celelalte lucruri nu este dejuns. Când văd dușmanii că nici așa nu merge și mișcarea legionară crește mereu, merg mai departe. Ei fiind la putere și având la îndemână mijloace, prigonesc pe legionari. Pe toți. Dela cel mai mic până la cel mai mare. Dacă este un slujbaș la Stat, îl dă afară; dacă cere și el un post, nu i se dă. Și câte alte nedreptăți. Apoi încep chinurile. Arestează omul pe nedrept și fără nicio vină. Ori dacă nu, făuresc ei vină așa din senin. Câți și-au stricat sănătatea prin închisori, de mizerie și de nevoi. Ba unii au și murit din pricina prigoanei, la care au fost supuși.

Dacă s'a întâmplat că nemai putând suferi ai ridicat și tu odată mâna, atunci legionarii au fost aspru pedepsiți.

Toate acestea se fac numai pentru a nimici mișcarea legionară.

DAR LEGIONARII INVING!

Toate atacurile dușmanilor, oricât de mari ar fi fost ele, s'au sdrobit de credința și jertfa legionară. Au stat legionarii ca munții și toate valurile mării ca și toate furtunile s'au lovit de ei, dar nu i-au putut clătina. Tot mai tari s'au făcut și tot mai mulți. După fiecare lovitură ei se înmulțeau și creșteau.

Neamul românesc nu a putut fi legat la ochi. El vede de unde poate să-i vină mântuirea și tot mai tare se strânge lângă legionari.

DUPĂ ZECE ANI

Am arătat că mișcarea legionară a pornit in 1927. Deci are acum zece ani. *La început au fost numai cinci inși.*

Acum, după zece ani de tot soiul de lovituri și chinuri, — CĂPITANUL nostru spune că suntem *UN MILION.*

„UN MILION de suflete de femei, de copii, de bărbați și bătrâni, cari au o *credință nouă*, cari trăesc, cari luptă, cari jertfesc sub steag legionar, *cari așteaptă România legionară și cred într'ânsa*".

„UNDE VĂ ESTE BIRUINȚA, DUȘMANILOR? ȘI UNDE VĂ VA FI BIRUINȚA? *CĂCI DACĂ N'AȚI PUTUT NIMICI CINCI, CUM VEȚI MAI PUTEA NIMICI DE DOUĂ SUTE DE MII DE ORI CÂTE CINCI?*"

BIBLIOTECA
UNIVERSITATII
-IAȘI-

Tiparul Tipografiei OCT. L. VESTEMEAN / Sibiu